

og Repræsentationen; at samtlige finantsielle Love kunde behandles i langt kortere Tid. Med Hensyn til den Sag, som ellers har været Gjenstand for Omtale her, finder jeg mig foranlediget til at gjøre en enkelt Bemærkning. Det er jo en egen Maade at begynde en Sags Anlæg paa ved en Erklæring fra den Side, der skal anlægge Sagen, om, at man forud er sikker paa, at der ikke kommer Noget ud af den. Derved faar det Udseende af, som om man ønskede opfyldt en Grille fra Repræsentationens Side, at man havde faaet sig det fat i Hovedet, og i Birkeligheden. Intet mente dermed. Det er ogsaa blevet givet Udseende af, som om Anlægget af denne Sag skulde have det til Formaal at redde disse Penge for Statskassen, at Bestræbelserne skulde gaa ud paa at holde Statskassen skadesløs. Ja, det er ganske vist de Udtryk, der staa i Betænkningen, men ved denne Seilighed mødes vi atter af det Samme, som Rigsdagens møder paa ethvert Punkt, naar den forsøger paa at rette Feil i Administrationen. Rigsdagens Midler og Raaden ere væsentlig finantsielle; naar vi altsaa ville paatale Noget, ligger det i Sagens Natur, at det maa knyttes til en Bevilling af, eller anden Art eller Regtelsen deraf, men derfor behøver det ikke at forklæres, som om Betydningen af en Beslutning, der knytter sig til en Bevilling, alene skulde være den, enten at bevillige eller spare det Beløb. Tanken med at forlange Sag anlagt i dette Tilfælde har fra Udvalgets Side, det er jeg overbevist om, ikke været dette. Jeg er ogsaa overbevist om, at naar det besluttes af Thinget, er det ikke Hensigten at spare 7,000 Rd., men at tvinge Regjeringen til at opfylde, hvad den har sat til Side, at udgive en saa stærk og skarp Kontrol som mulig, hvor et Forhold som dette er lagt for Dagen. Jeg siger; at det er en Falliterklæring fra Administrationens Side, naar denne Sag skal endes med et Ord, som her staa, at den eneste ret virksomme Kontrol, der kan føres med Hensyn til Skiftevesenet, maa føres af de i Boerne Interesserede selv. Er dette det sidste Ord, der skal siges i denne Sag, hvilken Tillid kunne da de i Boerne Interesserede fremtidig have overfor den offentlige Skiftebehandling? Vil det saa overhovedet være muligt at fastholde et Skiftevesen og tvinge Behoerne til at anbringe deres Penge hos Folk, hvor de ikke have nogenjomhelt anden Sikkerhed end den som de selv skaffe sig? Er det denne Maade, hvorpaa man vil søge at hævede Tilliden til Embedsmændene og Troen til, at det gaar ærligt og rebeligt til, saa siger jeg, at det er en slet Maade. Meningen med at søge Sag anlagt i nærværende Tilfælde er ligesom i ethvert andet Tilfælde, hvor der er gjort et grovt Brud paa Ærlighed og Redelighed; den, at der skal anvendes de skarpeste Midler, som Administrationen har i Hænde, ikke for at ramme den eller hin Embedsmand paa en sølelig Maade — det er ikke Tan-

ken dermed — men for at statuere et Exempel, der kan virke saa affrækkende som mulig paa andre Bedkommende og saa tillidsvækkende som mulig paa Befolkningen.

Finantsministeren: Jeg skal om end til Overflod forbeholde Justitsministeren de Bemærkninger, som han maatte finde sig foranlediget til at gjøre i Anledning af de i hans Erklæring faldne Ytringer. Skjøndt jeg tidligere har kjendt en Del til Sagen finder jeg det dog ikke rigtigt, at udtale mig om dens Enkeltheder, da jeg ikke har havt Seilighed til at følge Sagens senere Gang, men det ærede Medlems sidste Ytringer tvinge mig til at gjøre en Indsigelse. Naar han nemlig talte om „et grovt Brud paa Ærlighed og Redelighed“, saa behøver jeg jo ikke at sige, at disse Ord vilde være fuldkommen passende, dersom Taler var om Sag mod den Mand, der er død. Den Anke, som det ærede Medlem udtalte, vilde være paa sin Plads, dersom der ikke var reist kriminel Sag mod den Retsbetjent, som havde gjort sig skyldig i Lovovertrædelse; men jeg tror, at det ærede Medlem ved at sæ sine egne Ord i Tidenden vil søle, at de ikke passe paa det Spørgsmaal, som her foreligger, nemlig med Hensyn til Tilfaldet.

Bojsen: Hvad jeg har sagt om Tilfaldet, har jeg kun udtalt for at ramme den Feil, som Udvalget har fundet hos Administrationen, nemlig at den ikke har villet anvende de skarpeste mulige Midler for hos Befolkningen at vække Tillid til Tilfaldet.

Finantsministeren: Jeg tvivler ikke paa det ærede Medlems gode Hensigt i saa Henseende, men de Udtryk, som han i sin Tale kom til at bruge, skjød ud over Maalet. (Bojsen: Det skal jeg gjerne indrømme.) Meget vel; jeg paastjønner denne Indrømmelse.

Berg: Da denne Sag, hvorom Debatten imellem ærede Medlemmer, den ærede Ordfører undtagen, væsentlig har dreiet sig, er af en saa væsentlig Betydning, turde det maatte være tilladt til de allerede faldne Udtalelser om Sagen at sige nogle enkelte Bemærkninger. Jeg haaber ikke, jeg derved væsentlig skal gjøre mig skyldig i Sjantagelser, i alt Fald da ikke estev de Udtalelser, jeg har hørt. Jeg hørte ikke den høitærede Justitsminister udtale sig; men efter hvad der er mig sagt, skal Ministeren have udtalt sig aldeles kategorisk imod at ville følge den Opfordring, som Udvalget i sin Betænkning har rettet til ham om at lade Sagen undersøge og optage til Retskjendelse. Hvis det er saa, da er jeg enig med en æret Taler i, at man maa sikre sig, at Saadant skete.